

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

17. června 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Duševní vlastnictví – Autorské právo a práva s ním související – Směrnice 2001/29/ES – Článek 3 odst. 1 a 2 – Pojem ‚zpřístupnění veřejnosti‘ – Stažení souboru obsahujícího chráněné dílo prostřednictvím sítě klient – klient (*peer to peer*) a současné zpřístupnění segmentů tohoto souboru za účelem jejich nahrání – Směrnice 2004/48/ES – Článek 3 odst. 2 – Zneužití opatření, řízení a nápravných opatření – Článek 4 – Osoby oprávněné žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření – Článek 8 – Právo na informace – Článek 13 – Pojem ‚újma‘ – Nařízení (EU) 2016/679 – Článek 6 odst. 1 první pododstavec písm. f) – Ochrana fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů – Zákonnost zpracování – Směrnice 2002/58/ES – Článek 15 odst. 1 – Legislativní opatření s cílem omezit rozsah práv a povinností – Základní práva – Články 7 a 8, čl. 17 odst. 2 a čl. 47 první pododstavec Listiny základních práv Evropské unie“

Ve věci C-597/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Ondernemingsrechtbank Antwerpen (soud pro podnikatelské spory v Antverpách, Belgie) ze dne 29. července 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 6. srpna 2019, v řízení

Mircom International Content Management & Consulting (M. I. C. M.) Limited

proti

Telenet BVBA,

za přítomnosti:

Proximus NV,

Scarlet Belgium NV,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení E. Regan, předseda, M. Ilešič (zpravodaj), E. Juhász, C. Lycourgos a I. Jarukaitis, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. září 2020,

* Jednací jazyk: nizozemština.

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Mircom International Content Management & Consulting (M. I. C. M.) Limited T. Toremansem a M. Hügelem, advocaten,
- za Telenet BVBA H. Haouidegem, avocat, a S. Debaenem, advocaat,
- za Proximus NV a Scarlet Belgium NV B. Van Asbroeckem, avocat, a I. De Moortelem a P. Hechtermansem, advocaten,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Pucciariellem, avvocato dello Stato,
- za rakouskou vládu J. Schmoll, jako zmocněnkyní,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi F. Wilmanem a H. Kranenborgem, jakož i J. Samnadda, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 17. prosince 2020,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230), čl. 3 odst. 2, jakož i článků 4, 8 a 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. 2004, L 157, s. 45; Zvl. vyd. 17/02, s. 32), jakož i čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce písm. f) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. 2016, L 119, s. 1), ve spojení s čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) (Úř. věst. 2002, L 201, s. 37; Zvl. vyd. 13/29, s. 514), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. listopadu 2009 (Úř. věst. 2009, L 337, s. 11) (dále jen „směrnice 2002/58“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Mircom International Content Management & Consulting (M. I. C. M.) Limited (dále jen „Mircom“), společností založenou podle kyperského práva, která je majitelkou určitých práv k velkému množství pornografických filmů produkovaných osmi podniky usazenými ve Spojených státech a v Kanadě, a společností Telenet BVBA, která je usazena v Belgii a poskytuje zejména služby přístupu k internetu, jehož předmětem je odmítnutí poslední zmíněnou společností poskytnout informace, které umožňují určit totožnost jejích zákazníků na základě několika tisíců IP adres, jež jménem společnosti Mircom shromáždila specializovaná společnost ze sítě *peer-to-peer*, na které někteří zákazníci společnosti Telenet za využití protokolu BitTorrent údajně zpřístupnili filmy z repertoáru společnosti Mircom.

Právní rámec

Unijní právo

Právo duševního vlastnictví

– Směrnice 2001/29

3 Body 3, 4, 9, 10 a 31 odůvodnění směrnice 2001/29 zní:

„(3) Navrhovaná harmonizace napomůže uplatňování čtyř svobod vnitřního trhu a je v souladu se základními zásadami právních předpisů, a zejména vlastnictví, včetně duševního vlastnictví, a svobody projevu a veřejného zájmu.

(4) Větší právní jistota a vysoká úroveň ochrany duševního vlastnictví poskytovaná harmonizovaným právním rámcem týkajícím se autorského práva a práv s ním souvisejících podpoří podstatné investice do tvůrčí a inovační činnosti [...]

[...]

(9) Jakákoliv harmonizace autorského práva a práv s ním souvisejících musí vycházet z vysoké úrovně ochrany, jelikož taková práva jsou pro duševní výtvořky zásadní. Jejich ochrana napomáhá zajistit udržení a rozvoj tvořivosti v zájmu autorů, výkonných umělců, výrobců, spotřebitelů, kultury, průmyslu a široké veřejnosti. Duševní vlastnictví bylo proto uznáno za nedílnou součást vlastnictví.

(10) Mají-li autoři nebo výkonní umělci pokračovat ve své tvůrčí a umělecké činnosti, musí dostat za užití svého díla přiměřenou odměnu, stejně jako výrobci, mají-li tuto činnost financovat. Investice vyžadovaná na produkci výrobků, jako jsou zvukové záznamy, filmy nebo multimediální výrobky, a služeb, jako jsou služby na požádání, jsou značné. Odpovídající právní ochrana duševního vlastnictví je nezbytná pro zajištění dostupnosti takové odměny a pro možnost uspokojivé návratnosti takové investice.

[...]

(31) Mezi různými skupinami nositelů práv stejně jako mezi různými kategoriemi nositelů práv a uživatelů chráněných předmětů ochrany musí být zajištěna přiměřená rovnováha práv a zájmů. [...]"

4 Článek 3 této směrnice, nadepsaný „Právo na sdělování děl veřejnosti a právo na zpřístupnění jiných předmětů ochrany veřejnosti“, zní:

„1. Členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění jejich děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.

2. Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat zpřístupnění veřejnosti po drátě nebo bezdrátově takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto předmětům ochrany přístup z místa a v době, který si zvolí:

[...]

c) pro výrobce [producenty] prvotních záznamů filmů ve vztahu k originálům a rozmnoženinám jejich filmů;

[...]

3. Práva uvedená v odstavcích 1 a 2 se nevyčerpají žádným sdělením veřejnosti nebo zpřístupněním veřejnosti podle tohoto článku.“

– *Směrnice 2004/48*

5 Body 10, 14 a 18 odůvodnění směrnice 2004/48 znějí následovně:

„(10) Cílem této směrnice je sblížení právních systémů tak, aby byla zajištěna vysoká, rovnocenná a stejnorodá úroveň ochrany [duševního vlastnictví na] vnitřní[m] trhu.

[...]

(14) Opatření stanovená v čl. 6 odst. 2, čl. 8 odst. 1 a čl. 9 odst. 2 je třeba používat pouze ve vztahu k činům provedeným v obchodním měřítku. Tím není dotčena možnost, aby členské státy použily tato opatření také ohledně jiných protiprávních jednání. Činy provedené v obchodním měřítku jsou jednání za účelem získání přímé nebo nepřímé hospodářské nebo obchodní výhody, což zpravidla vylučuje činy konečného spotřebitele jednajícího v dobré víře.

[...]

(18) Osobami oprávněnými požadovat použití těchto řízení, postupů a nápravných opatření by neměli být pouze nositelé práv, ale také osoby, které mají na věci přímý zájem a odpovídající právní postavení [a právo vystupovat před soudem], pokud je to povoleno platným právem a v souladu s ním; mohou zde být zahrnuty profesní organizace, které spravují tato práva nebo jsou pověřeny ochranou kolektivních a individuálních zájmů, které spravují.“

6 Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Oblast působnosti“, v odstavci 1 a v odst. 3 písm. a) stanoví:

„1. Aniž jsou dotčeny prostředky stanovené právními předpisy Společenství nebo vnitrostátními právními předpisy, které jsou nebo mohou být pro nositele práv výhodnější, použijí se opatření, řízení a nápravná opatření stanovená touto směrnicí v souladu s článkem 3 na jakékoli porušení práv duševního vlastnictví stanovené právem Společenství nebo vnitrostátním právem dotyčného členského státu.

[...]

3. Touto směrnicí nejsou dotčeny:

a) předpisy Společenství upravující hmotné právo duševního vlastnictví, směrnice [Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 1995, L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355)] [...].“

- 7 Kapitola II směrnice 2004/48, nadepsaná „Opatření, řízení a nápravná opatření“, obsahuje články 3 až 15 této směrnice. Článek 3 této směrnice, nadepsaný „Obecná povinnost“, stanoví:

„1. Členské státy stanoví opatření, řízení a nápravná opatření potřebná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví, na něž se vztahuje tato směrnice. Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být spravedlivá a nestranná a nesmějí být nadměrně složitá nebo nákladná, nesmějí obsahovat nerozumné lhůty ani nesmějí mít za následek bezdůvodná zdržení.

2. Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být rovněž účinná, přiměřená a odrazující a musí být používána způsobem, který zabraňuje vzniku překážek právně dovoleného obchodu a poskytuje záruky proti jejich zneužití.“

- 8 Článek 4 směrnice 2004/48, nadepsaný „Osoby oprávněné žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření“, zní:

„Členské státy uznávají jako osoby oprávněné žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření uvedených v této kapitole:

- a) nositele práv duševního vlastnictví v souladu s použitelným právem;
 - b) všechny ostatní osoby oprávněné užívat tato práva, zejména držitele licence, v rozsahu povoleném použitelným právem a v souladu s tímto právem;
 - c) kolektivní správce práv duševního vlastnictví, kteří jsou řádně uznáváni jako osoby oprávněné zastupovat nositele práv duševního vlastnictví, v rozsahu povoleném použitelným právem a v souladu s tímto právem;
 - d) profesní subjekty ochrany práv, které jsou řádně uznávány jako osoby oprávněné zastupovat nositele práv duševního vlastnictví, v rozsahu povoleném použitelným právem a v souladu s tímto právem.“
- 9 Článek 6 této směrnice, nadepsaný „Důkazní prostředky“, v odstavci 2 uvádí:

„Za stejných podmínek, v případě porušení v obchodním měřítku, přijmou členské státy opatření nezbytná k tomu, aby příslušné soudní orgány mohly, případně na žádost strany, nařídit předložení bankovních, finančních nebo obchodních dokumentů, které jsou v držení protistrany, s výhradou ochrany důvěrných informací.“

- 10 Článek 8 uvedené směrnice, nadepsaný „Právo na informace“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví a na základě odůvodněné a přiměřené žádosti navrhovatele mohly příslušné soudní orgány nařídit, že informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo duševního vlastnictví, musí poskytnout porušovatel nebo každá jiná osoba,

- a) která prokazatelně v obchodním měřítku držela zboží porušující právo;
 - b) která prokazatelně v obchodním měřítku užívala služby porušující právo;
 - c) která prokazatelně v obchodním měřítku poskytovala služby používané při činnostech porušujících právo,
- nebo

d) byla označena osobou uvedenou v písmenech a), b) nebo c) jako účastník na výrobě, zpracování, nebo distribuci zboží či poskytování služeb.

2. Informace uvedené v odstavci 1 případně obsahují:

a) jména a adresy výrobců, zpracovatelů, distributorů, dodavatelů a jiných předchozích držitelů zboží nebo služeb, stejně jako velkoobchodníků a maloobchodníků;

b) informace o vyrobeném, zpracovaném, dodaném, přijatém nebo objednaném množství a o ceně za dané zboží či služby.

3. Odstavce 1 a 2 se použijí, aniž jsou dotčeny jiné právní předpisy, které:

a) přiznávají nositeli práv práva na získání úplnějších informací;

b) upravují použití informací poskytnutých na základě tohoto článku v občanskoprávním či trestním řízení;

c) upravují odpovědnost za zneužití práva na informace;

d) poskytují možnost odeprít poskytnutí informací, které by nutily osobu uvedenou v odstavci 1 přiznat svou účast nebo účast svého blízkého příbuzného na porušení práva duševního vlastnictví,
nebo

e) upravují ochranu důvěrnosti informačních zdrojů nebo zpracování osobních údajů.“

11 Článek 9 směrnice 2004/48, nadepsaný „Předběžná a zajišťovací opatření“, v odstavci 2 uvádí:

„V případě porušení, ke kterému došlo v obchodním měřítku, zajistí členské státy, prokáže-li poškozený okolnosti, které by mohly ohrozit náhradu škody, že soudní orgány mohou nařídit předběžné zabavení movitého a nemovitého majetku údajného porušovatele práv, včetně zmrazení jeho bankovních účtů nebo jiného majetku. K tomuto účelu mohou příslušné orgány nařídit předání bankovních, finančních nebo obchodních dokladů nebo přiměřený přístup k souvisejícím informacím.“

12 Článek 13 této směrnice, nadepsaný „Náhrada škody“, zní:

„1. Členské státy zajistí, aby příslušné soudní orgány na žádost poškozeného nařídily porušovateli práv vykonávajícímu činnost, o níž věděl nebo rozumně vědět měl, že porušuje práva, zaplatit nositeli práv náhradu škody odpovídající skutečné újmě, kterou skutečně utrpěl v důsledku porušení práva.

Při stanovení náhrady škody soudní orgány:

a) přihlédnou ke všem vhodným aspektům, jako jsou nežádoucí hospodářské důsledky, včetně ztráty zisku, kterou [které] poškozený utrpěl, k neoprávněným ziskům porušovatele práv a případně i k jiným než hospodářským hlediskům, jako je morální újma způsobená nositeli práv porušovatelem;

nebo

b) jako alternativu k písmenu a) mohou ve vhodných případech stanovit náhradu škody jako paušální částku na základě takových hledisek, jako je alespoň výše licenčních poplatků nebo poplatků, které by musely být zaplacený, kdyby porušovatel práv požádal o udělení oprávnění k užívání příslušných práv duševního vlastnictví.

2. Jestliže porušovatel při výkonu činností nevěděl ani rozumně nemohl vědět, že dochází k porušení práv, mohou členské státy stanovit, že soudní orgány mohou nařídit náhradu zisků nebo škod, které mohou být předem stanoveny.“

– *Směrnice 2014/26/EU*

- 13 Článek 39 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/26/EU ze dne 26. února 2014 o kolektivní správě autorského práva a práv s ním souvisejících a udělování licencí pro více území k právům k užití hudebních děl online na vnitřním trhu (Úř. věst. 2014, L 84, s. 72), nadepsaný „Poskytování informací o organizacích kolektivní správy“, stanoví:

„Do 10. dubna 2016 členské státy poskytnou Komisi na základě informací, které mají k dispozici, seznam organizací kolektivní správy usazených na jejich území.

Členské státy oznámí Komisi bez zbytečného odkladu jakékoli změny tohoto seznamu.

Komise tyto informace zveřejní a průběžně je aktualizuje.“

Právní úprava týkající se ochrany osobních údajů

– *Směrnice 95/46*

- 14 Článek 7 písm. f) směrnice 95/46, který je obsažen v kapitole II oddíle II této směrnice, nadepsaném „Zásady pro oprávněné zpracování údajů“, stanovil:

„Členské státy stanoví, že zpracování osobních údajů může být provedeno pouze pokud:

[...]

f) je nezbytné pro uskutečnění oprávněných zájmů správce nebo třetí osoby či osob, kterým jsou údaje sdělovány, za podmínky, že nepřevyšují zájem nebo základní práva a svobody subjektu údajů, které vyžadují ochranu podle čl. 1 odst. 1.“

- 15 Článek 8 odst. 1 a odst. 2 písm. e) této směrnice zněl takto:

„1. Členské státy zakáží zpracování osobních údajů, které odhalují rasový či etnický původ, politické názory, náboženské nebo filozofické přesvědčení, odborovou příslušnost, jakož i zpracování údajů týkajících se zdraví a sexuálního života.

2. Odstavec 1 se nepoužije, pokud:

[...]

e) zpracování se týká údajů očividně zveřejňovaných subjektem údajů nebo je nezbytné pro zjištění, uplatnění nebo obranu právních nároků před soudem.“

16 Článek 13 odst. 1 písm. g) uvedené směrnice stanovil:

„Členské státy mohou přijmout legislativní opatření s cílem omezit rozsah povinností a práv uvedených v čl. 6 odst. 1, v článku 10, v čl. 11 odst. 1 a v člancích 12 a 21, pokud toto omezení představuje opatření nezbytné pro zajištění:

[...]

g) ochrany subjektu údajů nebo práv a svobod druhých.“

– Nařízení 2016/679

17 Článek 4 nařízení 2016/679, nadepsaný „Definice“, v bodech 1, 2, 9 a 10 uvádí:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

1) ‚osobními údaji‘ veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen ‚subjekt údajů‘); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby;

2) ‚zpracováním‘ jakákoliv operace nebo soubor operací, které jsou prováděny s osobními údaji nebo soubory osobních údajů pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení;

[...]

9) ‚příjemcem‘ fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, kterým jsou osobní údaje poskytnuty, ať už se jedná o třetí stranu, či nikoli. [...]

10) ‚třetí stranou‘ fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, který není subjektem údajů, správcem, zpracovatelem ani osobou přímo podléhající správci nebo zpracovateli, jež je oprávněna ke zpracování osobních údajů“.

18 Článek 6 tohoto nařízení, nadepsaný „Zákonnost zpracování“, v odst. 1 prvním pododstavci písm. f) a druhém pododstavci stanoví:

„Zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:

[...]

f) zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě.

První pododstavec písm. f) se netýká zpracování prováděného orgány veřejné moci při plnění jejich úkolů.“

19 Článek 9 uvedeného nařízení, nadepsaný „Zpracování zvláštních kategorií osobních údajů“, v odst. 2 písm. e) a f) stanoví, že zákaz zpracování určitých druhů osobních údajů, které vypovídají zejména o sexuálním životě nebo sexuální orientaci fyzické osoby, se nepoužije, pokud se zpracování týká osobních údajů zjevně zveřejněných subjektem údajů nebo je nezbytné zejména pro určení, výkon nebo obhajobu právních nároků.

20 Článek 23 nařízení 2016/679, nadepsaný „Omezení“, v odst. 1 písm. i) a j) stanoví:

„Právo Unie nebo členského státu, které se na správce nebo zpracovatele vztahuje, může prostřednictvím legislativního opatření omezit rozsah povinností a práv uvedených v člancích 12 až 22 a v článku 34, jakož i v článku 5, v rozsahu, v jakém ustanovení tohoto článku odpovídají právům a povinnostem stanoveným v člancích 12 až 22, jestliže takové omezení respektuje podstatu základních práv a svobod a představuje nezbytné a přiměřené opatření v demokratické společnosti s cílem zajistit:

[...]

i) ochranu subjektu údajů nebo práv a svobod druhých;

j) vymáhání občanskoprávních nároků.“

21 Článek 94 nařízení 2016/679, nadepsaný „Zrušení směrnice [95/46]“, zní:

„1. Směrnice [95/46] se zrušuje s účinkem ode dne 25. května 2018.

2. Odkazy na zrušenou směrnici se považují za odkazy na toto nařízení. [...]"

22 Článek 95 téhož nařízení, nadepsaný „Vztah ke směrnici [2002/58]“, uvádí:

„Toto nařízení neukládá žádné další povinnosti fyzickým nebo právnickým osobám, pokud jde o zpracování ve spojení s poskytováním veřejně dostupných služeb elektronických komunikací ve veřejných komunikačních sítích v Unii, co se týče záležitostí, u nichž se na ně vztahují konkrétní povinnosti s tímž cílem stanovené ve směrnici [2002/58].“

– *Směrnice 2002/58*

23 Článek 1 směrnice 2002/58, nadepsaný „Oblast působnosti a cíl“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. Touto směrnicí se harmonizují předpisy členských států požadované pro zajištění rovnocenné úrovně ochrany základních práv a svobod, zejména práva na soukromí a zachování důvěrnosti informací, se zřetelem na zpracování osobních údajů v odvětví elektronických komunikací, a pro zajištění volného pohybu těchto údajů a elektronických komunikačních zařízení a služeb ve Společenství.

2. Ustanovení této směrnice upřesňují a doplňují směrnici [95/46] pro účely uvedené v odstavci 1. [...]"

24 Článek 2 směrnice 2002/58, nadepsaný „Definice“, obsahuje v druhém pododstavci písm. b) následující ustanovení:

„Použijí se rovněž tyto definice:

[...]

b) ‚provozními údaji‘ se rozumějí jakékoli údaje zpracováváné pro účely přenosu sdělení sítí elektronických komunikací nebo pro jeho účtování“.

25 Článek 5 uvedené směrnice, nadepsaný „Důvěrný charakter sdělení“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí prostřednictvím vnitrostátních právních předpisů důvěrný charakter sdělení přenášených pomocí veřejné komunikační sítě a veřejně dostupných služeb elektronických komunikací a s nimi souvisejících provozních údajů. Zejména zakáží příposlech, odposlech, uchovávání nebo jiné druhy zachycování či sledování sdělení a s nimi souvisejících provozních údajů osobami jinými než uživateli bez souhlasu dotčených uživatelů, pokud k takovému jednání nejsou zákonem oprávněny v souladu s čl. 15 odst. 1. Tento odstavec nebrání technickému uchovávání, které je nezbytné pro přenos sdělení, aniž by tím byla dotčena zásada důvěrnosti.

2. Odstavec 1 se nedotýká v souladu se zákonem povoleného zaznamenávání sdělení a s ním souvisejících provozních údajů, je-li prováděno v rámci zákonných obchodních praktik za účelem prokazování obchodních transakcí nebo jakéhokoli jiného sdělení v rámci podnikatelských činností.

3. Členské státy zajistí, aby uchovávání informací nebo získávání přístupu k již uchovávaným informacím bylo v koncovém zařízení účastníka nebo uživatele povoleno pouze pod podmínkou, že dotčený účastník či uživatel poskytl svůj souhlas poté, co mu byly poskytnuty jasné a úplné informace v souladu se směrnicí [95/46], mimo jiné o účelu zpracování. To nebrání technickému ukládání nebo takovému přístupu, jehož jediným účelem je provedení přenosu sdělení prostřednictvím sítí elektronických komunikací, nebo je-li to nezbytně nutné k tomu, aby mohl poskytovatel služeb informační společnosti poskytovat služby, které si účastník nebo uživatel výslovně vyžádal.“

26 Článek 6 uvedené směrnice, nadepsaný „Provozní údaje“, stanoví:

„1. Provozní údaje vztahující se k účastníkům a uživatelům zpracováváné a uchovávané provozovatelem veřejné komunikační sítě nebo poskytovatelem veřejně dostupné služby elektronických komunikací musí být vymazány nebo anonymizovány, jakmile již nejsou potřebné pro přenos sdělení, aniž by tímto byly dotčeny odstavce 2, 3 a 5 tohoto článku a čl. 15 odst. 1.

2. Je možno zpracovávat provozní údaje nezbytné pro účely účtování a stanovení plateb za propojení. Takovéto zpracování je přípustné pouze do konce období, v němž lze právně napadnout účet či uplatňovat nárok na platbu.

3. Pro potřeby marketingu služeb elektronických komunikací nebo pro poskytování služeb s přidanou hodnotou může poskytovatel veřejně dostupných služeb elektronických komunikací zpracovávat údaje uvedené v odstavci 1 pouze v rozsahu nezbytném a po dobu nezbytnou pro tyto služby nebo marketing, pokud k tomu dal předem souhlas účastník nebo uživatel, jehož se údaje týkají. Účastníci či uživatelé musí mít možnost kdykoliv svůj souhlas se zpracováním provozních údajů vzít zpět.

4. Poskytovatel služby musí informovat účastníka nebo uživatele o tom, jaké druhy provozních údajů a po jakou dobu budou zpracovávány pro účely uvedené v odstavci 2; při zpracování prováděném pro účely uvedené v odstavci 3 musí být tato informace poskytnuta ještě před získáním souhlasu.

5. Zpracování provozních údajů podle odstavců 1, 2, 3 a 4 musí být omezeno na osoby, které jednají z pověření provozovatelů veřejných komunikačních sítí a poskytovatelů veřejně dostupných služeb elektronických komunikací a které se zabývají účtováním nebo řízením provozu, požadavky zákazníků, odhalováním podvodů, marketingem služeb elektronických komunikací nebo poskytováním služeb s přidanou hodnotou, a musí být omezeno na rozsah, který je nezbytný pro účely těchto činností.

6. Odstavce 1, 2, 3 a 5 se použijí, aniž by tím byla dotčena možnost informovat příslušné subjekty o provozních údajích v souladu s použitelnými právními předpisy s cílem řešit spory týkající se zejména propojení či účtování.“

- 27 Článek 15 směrnice 2002/58, nadepsaný „Použití některých ustanovení směrnice [95/46]“, v odstavci 1 stanoví:

„Členské státy mohou přijmout legislativní opatření, kterými omezí rozsah práv a povinností uvedených v článku 5, článku 6, čl. 8 odst. 1, 2, 3 a 4 a článku 9 této směrnice, pokud toto omezení představuje v demokratické společnosti nezbytné, vhodné a přiměřené opatření pro zajištění národní bezpečnosti (tj. bezpečnosti státu), obrany, veřejné bezpečnosti a pro prevenci, vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů nebo neoprávněného použití elektronického komunikačního systému, jak je uvedeno v čl. 13 odst. 1 směrnice [95/46]. Za tímto účelem mohou členské státy mimo jiné přijmout legislativní opatření umožňující uchovávání údajů po omezenou dobu na základě důvodů uvedených v tomto odstavci. Členské státy mohou mimo jiné přijmout právní opatření umožňující zadržení údajů na omezenou dobu na základě důvodů uvedených v tomto odstavci. Veškerá opatření uvedená v tomto odstavci musí být v souladu s obecnými zásadami práva Společenství, včetně zásad uvedených v čl. 6 odst. 1 a 2 [SEU].“

Belgické právo

- 28 Podle čl. XI. 165 odst. 1 čtvrtého pododstavce Wetboek Economisch Recht (hospodářský zákoník) má autor literárního nebo uměleckého díla výlučné právo jej sdělit jakýmkoli postupem veřejnosti, včetně zpřístupnění veřejnosti takovým způsobem, že každý má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 29 Dne 6. června 2019 podala společnost Mircom žalobu k Ondernemingsrechtbank Antwerpen (soud pro podnikatelské spory v Antverpách, Belgie), kterou se zejména domáhala, aby bylo společnosti Telenet nařízeno sdělit identifikační údaje jejích zákazníků, jejichž internetové připojení bylo použito ke sdílení filmů z repertoáru společnosti Mircom na síti *peer-to-peer* pomocí protokolu BitTorrent.
- 30 Společnost Mircom totiž tvrdí, že vlastní tisíce dynamických IP adres, které pro ni díky softwaru FileWatchBT zaznamenává společnost Media Protector GmbH, usazená v Německu, v okamžiku připojení těchto zákazníků společnosti Telenet pomocí softwaru pro sdílení BitTorrent klient.
- 31 Společnost Telenet, podporovaná dvěma dalšími poskytovateli internetového připojení usazenými v Belgii, a sice společnostmi Proximus NV a Scarlet Belgium NV, se proti žalobě společnosti Mircom brání.
- 32 Zprv s ohledem na rozsudek ze dne 14. června 2017, Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456), který se týkal sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 správci platformy pro sdílení na internetu v rámci sítě *peer-to-peer*, si předkládající soud klade otázku, zda takovéto sdělování veřejnosti může být prováděno jednotlivými uživateli takové sítě, zvanými *downloaders*, kteří stažením segmentů digitálního souboru obsahujícího dílo chráněné autorským právem současně zpřístupňují tyto segmenty za účelem jejich nahrání jinými uživateli. Tito uživatelé, kteří náleží ke skupině osob, jež stahují, nazývané „roj“, se tak totiž sami stanou nahrávajícími (*seeders*) uvedených segmentů, podobně jako neurčený prvotní nahrávající, který je původcem prvního zpřístupnění tohoto souboru v této síti.

- 33 V tomto ohledu předkládající soud upřesňuje, že segmenty nejsou pouhými fragmenty původního souboru, ale samostatnými kódovanými soubory, které jsou samy o sobě nepoužitelné, a že z důvodu způsobu fungování technologie BitTorrent dochází k nahrávání segmentů souboru nazývanému „seed“ v zásadě automaticky, přičemž tato vlastnost může být odstraněna pouze určitými programy.
- 34 Společnost Mircom však tvrdí, že je třeba zohlednit i stažení segmentů, které dohromady představují alespoň 20 % podíl základního mediálního souboru, neboť po dosažení tohoto podílu je možné získat náhled na tento soubor, byť jen útržkovitý a ve velmi nejisté kvalitě.
- 35 Zadruhé má předkládající soud pochybnosti o tom, zda takový podnik, jako je společnost Mircom, může požívat ochrany přiznané směrnicí 2004/48, jelikož ve skutečnosti neužívá práva postoupená autory dotčených filmů, ale omezuje se na vymáhání náhrady škody od údajných porušovatelů, přičemž tento model se podobá definici „troll autorských práv“ (*copyright troll*).
- 36 Zatřetí vyvstává rovněž otázka legality způsobu, jakým společnost Mircom shromáždila IP adresy, s ohledem na čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. f) nařízení 2016/679.
- 37 Za těchto okolností se Ondernemingsrechtbank Antwerpen (soud pro podnikatelské spory v Antverpách) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) a) Musí být stažení souboru prostřednictvím sítě *peer-to-peer* a současné poskytnutí segmentů tohoto souboru [...] (v poměru k celku v některých případech velmi fragmentárních) k nahrání („seed“) považováno za sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, i když tyto jednotlivé segmenty jsou jako takové nepoužitelné?

V případě kladné odpovědi,

- b) Existuje hranice *de minimis*, od níž by nahrávání těchto segmentů představovalo sdělování veřejnosti?
- c) Je relevantní okolnost, že toto nahrávání může probíhat automaticky (v důsledku nastavení BitTorrent klientu), a tedy aniž by si toho uživatel všiml?
- 2) a) Může osoba, která je na základě smlouvy nositelkou autorských práv (nebo práv s ním souvisejících), avšak tato práva sama neužívá, nýbrž pouze vymáhá náhradu škody od domnělých porušovatelů – jejíž obchodní model tak závisí na existenci produktového pirátství, nikoliv na jeho potírání – požívat stejná práva, která kapitola II směrnice 2004/48 přiznává autorům nebo držitelům licence, kteří užívají autorská práva obvyklým způsobem?
- b) Jak mohl držitel licence v tomto případě utrpět ‚újmou‘ (ve smyslu článku 13 směrnice) porušením práva?
- 3) Jsou konkrétní okolnosti uvedené v první a druhé otázce relevantní v rámci posouzení spravedlivého vyvážení zájmů mezi dodržováním práv duševního vlastnictví na straně jedné a dodržováním práv a svobod zaručených [Listinou základních práv Evropské unie], jako je respektování soukromého života a ochrana osobních údajů, na straně druhé, zejména v rámci přezkumu přiměřenosti?
- 4) Je systematické zaznamenávání a obecné další zpracování IP adres ‚roje‘ nahrávajících (držitelem licence samotným a jím pověřenou třetí osobou) za všech těchto okolností odůvodněné s ohledem na nařízení [2016/679], konkrétně jeho čl. 6 odst. 1 [první pododstavec] písm. f)?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 38 Úvodem je třeba připomenout, že v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, který mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny. Úkolem Soudního dvora je totiž vyložit všechna ustanovení unijního práva, která vnitrostátní soudy potřebují pro rozhodnutí o sporech, které projednávají, i když tato ustanovení nejsou výslovně zmíněna v otázkách položených těmito soudy Soudnímu dvoru (rozsudek ze dne 19. prosince 2019, *Nederlands Uitgeversverbond a Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, bod 31 a citovaná judikatura).
- 39 Za tímto účelem může Soudní dvůr na základě všech poznatků předložených vnitrostátním soudem, zejména z odůvodnění předkládacího rozhodnutí, určit ty prvky unijního práva, které je s přihlédnutím k předmětu sporu v původním řízení třeba vyložit (rozsudek ze dne 19. prosince 2019, *Nederlands Uitgeversverbond a Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, bod 32 a citovaná judikatura).
- 40 Podstatou první otázky předkládacího soudu položené Soudnímu dvoru v projednávané věci je, zda se pojem „sdělování veřejnosti“ uvedený v čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 vztahuje na sdílení na síti *peer-to-peer* někdy velmi útržkovitých segmentů mediálního souboru obsahujícího chráněné dílo. Avšak vzhledem k tomu, že se ve věci v původním řízení jedná o práva filmových producentů, zdá se, že by se v projednávané věci mohl použít spíše čl. 3 odst. 2 písm. c) této směrnice, jak uvedl generální advokát v bodě 34 svého stanoviska.
- 41 V této souvislosti je třeba podotknout, že jelikož unijní normotvůrce nevyjádřil odlišnou vůli, musí být výraz „zpřístupnění veřejnosti“ použitý v čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 jako forma výlučného práva autorů udělit svolení nebo zakázat jakékoliv „sdělování veřejnosti“ a totožný výraz obsažený v čl. 3 odst. 2 této směrnice, který označuje výlučné právo nositelů práv souvisejících s autorským právem, vykládány tak, že mají stejný význam (obdobně viz rozsudek ze dne 2. dubna 2020, *Stim a SAMI*, C-753/18, EU:C:2020:268, bod 28 a citovaná judikatura).
- 42 S ohledem na tyto úvahy je třeba přeformulovat první otázku v tom smyslu, že touto otázkou se předkládací soud v podstatě táže, zda musí být čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2001/29 vykládán v tom smyslu, že nahrávání z koncového zařízení uživatele sítě *peer-to-peer* na takováto zařízení jiných uživatelů této sítě segmentů mediálního souboru obsahujícího chráněné dílo, jež byly předtím staženy uvedeným uživatelem, přestože jsou tyto segmenty samy o sobě použitelné až po dosažení určitého podílu stahování a z důvodu konfigurací softwaru pro sdílení BitTorrent klient je toto nahrávání tímto softwarem automaticky generováno, představuje zpřístupnění veřejnosti ve smyslu výše uvedeného ustanovení.
- 43 Nejprve je třeba konstatovat, že jak uvedl generální advokát v bodě 48 svého stanoviska, uvedené segmenty nejsou částmi děl, ale částmi souborů obsahujících tato díla, které slouží k přenosu těchto souborů podle protokolu BitTorrent. Skutečnost, že přenášené segmenty jsou samy o sobě nepoužitelné, je tedy irelevantní, jelikož zpřístupňovaným je soubor obsahující dílo, tj. dílo v digitální podobě.
- 44 V tomto ohledu, jak uvedl generální advokát v bodě 49 svého stanoviska, fungování sítě *peer-to-peer* se v zásadě neliší od fungování internetu obecně, nebo konkrétně od sítě (*World Wide Web*), kde jsou soubory obsahující dílo rozděleny do malých datových balíčků, které jsou odesílány ze serveru klientovi v náhodném pořadí a různými cestami.

- 45 Jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, v projednávané věci může každý uživatel sítě *peer-to-peer* snadno zrekonstruovat původní soubor ze segmentů dostupných v počítačích uživatelů účastnících se téhož roje. Skutečnost, že uživatel nedokáže individuálně stahovat celý původní soubor, nebrání tomu, aby zpřístupnil svým rovným (*peers*) segmenty tohoto souboru, které se mu podařilo stáhnout do svého počítače, a přispíval tak ke vzniku situace, v níž mají v konečném důsledku všichni uživatelé účastníci se roje přístup k celému souboru.
- 46 K určení, že se v takovéto situaci jedná o „zprístupnění“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2001/29, není nutné prokázat, že dotyčný uživatel předtím stáhl počet segmentů představující minimální práh.
- 47 K tomu, aby se jednalo o „sdělování“, a tudíž o zpřístupnění, totiž v konečném důsledku postačuje, aby bylo dílo zpřístupněno veřejnosti takovým způsobem, že osoby, které ji tvoří, mohou mít k tomuto dílu přístup z místa a v době, jež si individuálně zvolí, a není rozhodující, zda této možnosti skutečně využijí, či nikoliv (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. srpna 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 20). Pojem „sdělování“ se v tomto ohledu vztahuje na jakýkoli přenos chráněných děl bez ohledu na použitý technický prostředek nebo technologický proces (rozsudek ze dne 29. listopadu 2017, VCAST, C-265/16, EU:C:2017:913, bod 42 a citovaná judikatura).
- 48 Každé jednání, kterým uživatel poskytuje při plné znalosti důsledků svého jednání přístup k dílům nebo jiným předmětům ochrany, tedy může představovat zpřístupnění ve smyslu čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2001/29 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, bod 30 a citovaná judikatura).
- 49 V projednávané věci se jeví, že každý uživatel dotčené sítě *peer-to-peer*, který nedeaktivoval funkci nahrávání softwaru pro sdílení BitTorrent klient, nahrává na tuto síť segmenty mediálních souborů, které předtím stáhl do svého počítače. Pokud se ukáže – což přísluší ověřit předkládajícímu soudu – že dotyční uživatelé této sítě se přihlásili k tomuto softwaru vyjádřením souhlasu s jeho použitím poté, co byli náležitě informováni o jeho vlastnostech, musí být tito uživatelé považováni za uživatele, kteří jednají s plnou znalostí svého jednání a důsledků, které jejich jednání může mít. Jakmile je prokázáno, že se aktivně přihlásili k tomuto softwaru, není úmyslná povaha jejich jednání nijak vyvrácena tím, že nahrávání je tímto softwarem generováno automaticky.
- 50 Zvýše uvedených úvah sice vyplývá, že s výhradou ověření skutkového stavu, které musí provést předkládající soud, může jednání dotčených uživatelů představovat zpřístupnění díla nebo jiného předmětu ochrany, je však třeba následně přezkoumat, zda takové jednání představuje zpřístupnění „veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2001/29.
- 51 V tomto ohledu je třeba připomenout, že k tomu, aby díla nebo jiné předměty ochrany spadaly pod pojem „zprístupnění veřejnosti“ ve smyslu výše uvedeného ustanovení, musí být skutečně zpřístupněna veřejnosti, přičemž uvedené zpřístupnění se týká blíže neurčeného počtu potenciálních příjemců a zahrnuje dosti vysoký počet osob. Kromě toho je třeba, aby toto zpřístupnění bylo provedeno zvláštním technologickým postupem odlišným od těch, které byly doposud použity, nebo v případě, že tomu tak není, u nové veřejnosti, tj. veřejnosti, která již nebyla nositelem autorského práva nebo práv s ním souvisejících zohledněna, když udělil svolení k prvotnímu zpřístupnění svého díla nebo jiných předmětů ochrany veřejnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, body 31 a 32 a citovaná judikatura).
- 52 Pokud jde o síť *peer-to-peer*, Soudní dvůr již rozhodl, že zpřístupnění a správa platformy pro sdílení na internetu, která prostřednictvím indexace metadat týkajících se chráněných děl a poskytování vyhledávače umožňuje uživatelům této platformy lokalizovat tato díla a sdílet je v rámci takové sítě, představuje sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 (rozsudek ze dne 14. června 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 48).

- 53 Jak v podstatě konstatoval generální advokát v bodech 37 a 61 svého stanoviska, v projednávané věci tvoří počítače těchto uživatelů sdílejících tentýž soubor sítí *peer-to-peer* v pravém slova smyslu, nazývanou „roj“, ve které plní stejnou roli jako servery při fungování počítačové sítě (*World Wide Web*).
- 54 Je nesporné, že taková síť je využívána značným množstvím osob, jak ostatně vyplývá z vysokého počtu IP adres zaznamenaných společností Mircom. Tito uživatelé navíc mají kdykoli a současně přístup k chráněným dílům, která jsou sdílena pomocí uvedené platformy.
- 55 Toto zpřístupnění se tudíž týká blíže neurčeného počtu potenciálních příjemců a zahrnuje dosti vysoký počet osob.
- 56 Dále vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o díla zveřejněná bez svolení nositelů práv, je třeba mít rovněž za to, že se jedná o zpřístupnění nové veřejnosti (obdobně viz rozsudek ze dne 14. června 2017, *Stichting Brein*, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 45 a citovaná judikatura).
- 57 V každém případě, i kdyby bylo konstatováno, že dílo bylo předtím zveřejněno na internetové stránce bez omezení zabraňujícího jeho stažení a se svolením nositele autorského práva nebo práv s ním souvisejících, skutečnost, že si prostřednictvím sítě *peer-to-peer* takoví uživatelé, jako jsou ti v původním řízení, stáhli segmenty souboru obsahujícího toto dílo na soukromý server, s následným zpřístupněním prostřednictvím nahrání těchto segmentů v rámci téže sítě, znamená, že tito uživatelé hráli rozhodující úlohu při zpřístupnění uvedeného díla veřejnosti, kterou nositel autorského práva k tomuto dílu nebo práv s ním souvisejících nezohlednil při udělení svolení k prvotnímu sdělení (obdobně viz rozsudek ze dne 7. srpna 2018, *Renckhoff*, C-161/17, EU:C:2018:634, body 46 a 47).
- 58 Připustit takové zpřístupnění nahráním díla, aniž může nositel autorského práva k tomuto dílu nebo práv s ním souvisejících uplatňovat práva stanovená v čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2001/29, by narušilo přiměřenou rovnováhu uvedenou v bodech 3 a 31 odůvodnění této směrnice, kterou je třeba zachovat v digitálním prostředí mezi zájmem nositelů autorských práv a práv s nimi souvisejících na ochraně jejich duševního vlastnictví zaručené čl. 17 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), a ochranou zájmů a základních práv uživatelů předmětů ochrany, zvláště jejich svobody projevu a informací, zaručenou článkem 11 Listiny, jakož i obecného zájmu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2021, *VG Bild-Kunst*, C-392/19, EU:C:2021:181, bod 54 a citovaná judikatura). Nerespektování této rovnováhy by mimoto ohrozilo hlavní cíl směrnice 2001/29, který podle bodů 4, 9 a 10 jejího odůvodnění spočívá v zavedení vysoké úrovně ochrany ve prospěch nositelů práv, která jim umožní obdržet přiměřenou odměnu za užívání jejich děl nebo jiných předmětů ochrany, zejména při jejich zpřístupnění veřejnosti.
- 59 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že nahrávání segmentů z koncového zařízení uživatele sítě *peer-to-peer* na takováto zařízení jiných uživatelů této sítě, jež byly předtím staženy uvedeným uživatelem a jsou součástí mediálního souboru obsahujícího chráněné dílo, ačkoli jsou tyto segmenty samy o sobě použitelné až po dosažení určité míry stažení, představuje zpřístupnění veřejnosti ve smyslu výše uvedeného ustanovení. Není relevantní, že z důvodu konfigurací softwaru pro sdílení BitTorrent klient je toto nahrávání uvedeným softwarem generováno automaticky, pokud se uživatel, z jehož koncového zařízení se uvedené nahrávání uskutečňuje, k tomuto softwaru přihlásil udělením souhlasu s jeho použitím poté, co byl náležitě informován o jeho vlastnostech.

K druhé otázce

- 60 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být směrnice 2004/48 vykládána v tom smyslu, že osoba, která je na základě smlouvy nositelkou určitých práv duševního vlastnictví, avšak tato práva sama neužívá, ale omezuje se na vymáhání náhrady škody od domnělých porušovatelů, může využívat opatření, řízení a nápravná opatření stanovená v kapitole II této směrnice.
- 61 Tuto otázku je třeba chápat tak, že zahrnuje tři části, a sice zaprvé část týkající se aktivní legitimace takové osoby, jako je společnost Mircom, k tomu, aby požádala o uplatnění opatření, řízení a nápravných opatření stanovených v kapitole II směrnice 2004/48, zadruhé část týkající se toho, zda taková osoba mohla utrpět újmu ve smyslu článku 13 této směrnice, a zatřetí část týkající se přípustnosti její žádosti o informace podle článku 8 uvedené směrnice ve spojení s jejím čl. 3 odst. 2.
- 62 Pokud jde o první část týkající se aktivní legitimace společnosti Mircom, je třeba připomenout, že osoba žádající o uplatnění opatření, řízení a nápravných opatření stanovených v kapitole II směrnice 2004/48 musí spadat do některé ze čtyř kategorií osob nebo subjektů uvedených v čl. 4 písm. a) až d) této směrnice.
- 63 Tyto kategorie zahrnují zaprvé nositele práv duševního vlastnictví, zadruhé všechny ostatní osoby oprávněné užívat tato práva, zejména držitele licence, zatřetí kolektivní správce práv duševního vlastnictví, kteří jsou řádně uznáváni jako osoby oprávněné zastupovat nositele práv duševního vlastnictví, a začtvrté profesní subjekty ochrany práv, které jsou řádně uznávány jako osoby oprávněné zastupovat nositele práv duševního vlastnictví.
- 64 Nicméně na rozdíl od nositelů práv duševního vlastnictví uvedených v čl. 4 písm. a) směrnice 2004/48 musí mít podle bodu 18 odůvodnění této směrnice tři kategorie osob uvedené v čl. 4 písm. b) až d) této směrnice mimo jiné přímý zájem na obraně těchto práv a odpovídající právo vystupovat před soudem, pokud je to povoleno platným právem a v souladu s ním (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. srpna 2018, SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, bod 39).
- 65 V projednávané věci je třeba rovnou vyloučit možnost, že by společnost Mircom byla kolektivním správcem práv duševního vlastnictví nebo profesním subjektem ochrany práv ve smyslu čl. 4 písm. c) a d) směrnice 2004/48. Jak uvedl generální advokát v bodech 92 a 93 svého stanoviska, společnost Mircom totiž nespravuje – jak ostatně sama tvrdí – autorská práva a práva související s právem autorským, jejichž nositeli jsou její smluvní partneři, ani nezajišťuje profesní ochranu těchto partnerů, ale usiluje pouze o získání náhrady škody za újmu vzniklou v důsledku porušení těchto práv.
- 66 V této souvislosti je třeba podotknout, že činnost uvedených subjektů je v rámci Unie harmonizována směrnicí 2014/26. Název společnosti Mircom přitom není uveden na seznamu organizací kolektivní správy zveřejněném Evropskou komisí v souladu s článkem 39 této směrnice.
- 67 Pokud jde o postavení nositele práv duševního vlastnictví ve smyslu čl. 4 písm. a) směrnice 2004/48, jelikož toto ustanovení nevyžaduje, aby takový nositel skutečně užíval svá práva duševního vlastnictví, nelze jej vyloučit z působnosti tohoto ustanovení z důvodu neužívání těchto práv.
- 68 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že předkládající soud považuje společnost Mircom za osobu, která je na základě smlouvy nositelem autorských práv nebo práv s ním souvisejících. Za těchto podmínek by jí měla být přiznána možnost využívat opatření, řízení a nápravná opatření stanovená směrnicí 2004/48 bez ohledu na to, že tato práva neužívá.
- 69 Taková společnost, jako je Mircom, by kromě toho mohla být každopádně považována za jednu z ostatních osob oprávněných užívat práva duševního vlastnictví ve smyslu čl. 4 písm. b) této směrnice, přičemž se rozumí, že ani toto svolení nepředpokládá skutečné užití postoupených práv. Skutečnost, že je kvalifikována jako taková „ostatní osob[a]“ ve smyslu tohoto čl. 4 písm. b), musí být

nicméně – jak bylo připomenuto v bodě 64 tohoto rozsudku – ověřena v souladu s ustanoveními použitelných právních předpisů, přičemž tento odkaz musí být s ohledem na čl. 2 odst. 1 uvedené směrnice chápán tak, že odkazuje jak na relevantní vnitrostátní právní předpisy, tak případně na unijní právní předpisy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. srpna 2018, SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, bod 31).

- 70 Pokud jde o druhou část druhé otázky, ta se týká konkrétně toho, že v projednávané věci společnost Mircom neužívá a patrně nemá v úmyslu užívat nabytá práva k dílům, o která jde v původním řízení. Podle předkládajícího soudu vyvolává toto neužívání postoupených práv pochybnosti o tom, zda taková osoba může utrpět újmu ve smyslu článku 13 směrnice 2004/48.
- 71 Tato otázka se totiž týká skutečné totožnosti poškozeného, který v projednávaném případě utrpěl újmu ve smyslu článku 13 této směrnice z důvodu porušení práv duševního vlastnictví, a sice zda dotčenou újmu utrpěla společnost Mircom, nebo dotčení filmoví producenti.
- 72 Je pravda, že nositelé práv duševního vlastnictví uvedení v čl. 4 písm. a) směrnice 2004/48 a osoby oprávněné užívat tato práva uvedené v čl. 4 písm. b) této směrnice mohou být v zásadě poškozeni činnostmi porušujícími právo, jelikož tyto činnosti mohou bránit běžnému užívání uvedených práv nebo snížit příjmy z jejich užívání, jak to v podstatě uvedl generální advokát v bodě 70 svého stanoviska. Je však rovněž možné, že osoba, která je sice nositelem práv duševního vlastnictví, se ve skutečnosti omezuje na to, že vlastním jménem a na svůj účet vymáhá náhradu škody z titulu pohledávek, které jí byly postoupeny jinými nositeli práv duševního vlastnictví.
- 73 V projednávané věci má předkládající soud patrně za to, že se společnost Mircom omezuje na jednání před ním jakožto postupník, který poskytuje dotčeným filmovým producentům službu spočívající ve vymáhání pohledávek z titulu nároku na náhradu škody.
- 74 Je přitom třeba mít za to, že skutečnost, že se osoba uvedená v článku 4 směrnice 2004/48 omezuje na podání takové žaloby jakožto postupník, nemůže vyloučit její možnost využívat opatření, řízení a nápravná opatření stanovená v kapitole II této směrnice.
- 75 Takové vyloučení by totiž bylo v rozporu s obecným cílem směrnice 2004/48, kterým je podle bodu 10 jejího odůvodnění zejména zajistit vysokou úroveň ochrany duševního vlastnictví na vnitřním trhu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. ledna 2017, NEW WAVE CZ, C-427/15, EU:C:2017:18, bod 23).
- 76 V tomto ohledu je nutno uvést, že se postoupení pohledávek nemůže samo o sobě dotknout povahy práv, která byla porušena, v projednávané věci práv duševního vlastnictví dotčených filmových producentů, zejména v tom smyslu, že by mělo dopad na určení příslušného soudu nebo na jiné procesní aspekty, jako je možnost žádat o opatření, řízení a nápravná opatření ve smyslu kapitoly II směrnice 2004/48 (obdobně viz rozsudek ze dne 21. května 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, body 35 a 36 a citovaná judikatura).
- 77 V důsledku toho, pokud by se nositel práv duševního vlastnictví rozhodl externalizovat vymáhání náhrady škody tím, že využije specializovaného podniku prostřednictvím postoupení pohledávek nebo jiného právního úkonu, nemělo by s ním být zacházeno méně příznivě než s jiným nositelem takových práv, který by se rozhodl uplatnit tato práva osobně. Takové zacházení by totiž narušilo atraktivitu této externalizace z hospodářského hlediska a v konečném důsledku by zbavilo nositele práv duševního vlastnictví této možnosti, která je ostatně rozšířená v různých oblastech práva, jako je např. oblast ochrany cestujících v letecké dopravě, stanovené nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91 (Úř. věst. 2004, L 46, s. 1; Zvl. vyd. 07/08, s. 10).

- 78 Pokud jde o třetí část druhé otázky, má předkládající soud v podstatě pochybnosti o přípustnosti žádosti společnosti Mircom o informace předložené podle článku 8 směrnice 2004/48, jelikož tato společnost podle něj opravdu nevyužila práva, která nabyla od filmových producentů dotčených v původním řízení. Kromě toho je třeba chápat, že předkládající soud tím, že poukazuje na možnost kvalifikovat společnost Mircom jako „trolla autorského práva“ (*copyright troll*), vznáší v podstatě otázku existence případného zneužití práva ze strany společnosti Mircom.
- 79 Zprv se zdá, že předkládající soud má pochybnosti o tom, zda má společnost Mircom v úmyslu podat žalobu na náhradu škody, jelikož existují pádné indicie, že se tato společnost obecně omezuje na navržení smírného řešení s jediným cílem získání paušální náhrady škody ve výši 500 eur. Článek 8 odst. 1 směrnice 2004/48 přitom vyžaduje, aby byla žádost o poskytnutí informací předložena v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví.
- 80 Obdobně s tím, co uvedl generální advokát v bodě 113 svého stanoviska, je třeba v tomto ohledu konstatovat, že hledání smírného řešení je často předpokladem pro podání žaloby na náhradu škody v pravém slova smyslu. Nelze tedy mít za to, že v rámci systému ochrany duševního vlastnictví zavedeného směrnicí 2004/48 je tato praxe zakázána.
- 81 Soudní dvůr již rozhodl, že čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48 musí být vykládán tak, že se použije na takovou situaci, kdy se po pravomocném ukončení řízení, v němž bylo určeno, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví, žalobce domáhá v samostatném řízení informací o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je toto právo porušováno (rozsudek ze dne 18. ledna 2017, NEW WAVE CZ, C-427/15, EU:C:2017:18, bod 28).
- 82 Stejnou úvahu je třeba použít i v případě takového samostatného řízení, které předchází žalobě na náhradu škody, o jaké jde ve věci v původním řízení, v němž žalobce požaduje na základě čl. 8 odst. 1 písm. c) směrnice 2004/48 od poskytovatele internetového připojení, jako je společnost Telenet, o kterém bylo zjištěno, že v obchodním měřítku poskytoval služby používané při činnostech porušujících právo, informace umožňující identifikaci jeho zákazníků právě za účelem toho, aby mohl účelně podat žalobu proti domnělým porušovatelům.
- 83 Právo na informace stanovené v uvedeném článku 8 totiž směřuje k uplatnění a konkretizaci základního práva na účinný procesní prostředek zaručeného v článku 47 Listiny, a tím k zajištění účinného výkonu základního práva na vlastnictví, jehož součástí je právo duševního vlastnictví chráněné v jejím čl. 17 odst. 2, když nositeli práva duševního vlastnictví umožňuje identifikovat osobu, která právo tohoto nositele porušuje, a učinit další potřebné kroky k ochraně tohoto práva (rozsudek ze dne 9. července 2020, Constantin Film Verleih, C-264/19, EU:C:2020:542, bod 35).
- 84 Je proto třeba konstatovat, že taková žádost o informace, jako je žádost společnosti Mircom, podaná v rámci postupu před zahájením soudního řízení, nemůže být z tohoto pouhého důvodu považována za nepřijatelnou.
- 85 Zadruhé podle čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48 musí být takováto žádost odůvodněná a přiměřená.
- 86 S ohledem na úvahy uvedené v bodech 70 až 77 tohoto rozsudku je nutno konstatovat, že tomu tak může být v případě, že je žádost uvedená ve zmíněném čl. 8 odst. 1 podána společností, která je k tomu smluvně zmocněna filmovými producenty. Je však na předkládajícím soudu, aby určil, zda je taková žádost, kterou konkrétně formulovala takováto společnost, opodstatněná.
- 87 Zatřetí s odkazem na výraz „neoprávněné zisky porušovatele práv“ použitý v čl. 13 odst. 1 druhém pododstavci písm. a) směrnice 2004/48, jakož i na podmínku stanovenou v čl. 6 odst. 2, čl. 8 odst. 1 a čl. 9 odst. 2 této směrnice, podle níž musí k porušení dojít v obchodním měřítku, má předkládající soud za to, že unijní normotvůrce měl zde spíše na mysli situaci vyžadující zakročit strukturálně proti šíření porušování práv na trhu, a nikoli boj proti jednotlivým porušovatelům.

- 88 V tomto ohledu je třeba zaprvé podotknout, že v souladu s bodem 14 odůvodnění směrnice 2004/48 se podmínka, podle níž musí k porušení práv docházet v obchodním měřítku, vztahuje pouze na opatření týkající se důkazů podle článku 6 této směrnice, opatření týkající se práva na informace podle článku 8 této směrnice a předběžná a zajišťovací opatření stanovená v článku 9 uvedené směrnice, aniž je dotčena možnost členských států uplatňovat tato opatření i na činy, které nejsou provedeny v obchodním měřítku.
- 89 Tato podmínka se však nevztahuje na žádosti o náhradu škody podané poškozenými proti porušovatelům, jež jsou uvedeny v článku 13 směrnice 2004/48. Podle tohoto ustanovení tudíž může být jednotlivým porušovatelům nařízeno zaplatit nositeli práv duševního vlastnictví náhradu škody, která je přiměřená újmě, kterou tento nositel skutečně utrpěl v důsledku zásahu do jeho práv, pokud porušovatelé práv vykonávali činnost, o níž věděli nebo rozumně vědět měli, že porušuje práva.
- 90 Kromě toho v rámci žádosti o informace podle čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48 může být podmínka, podle které musí k porušení dojít v obchodním styku, splněna zejména tehdy, pokud jiná osoba než domnělý porušovatel „prokazatelně v obchodním měřítku poskytovala služby používané při činnostech porušujících právo“.
- 91 V projednávané věci směřuje žádost společnosti Mircom o informace – jak bylo konstatováno v bodě 82 tohoto rozsudku – proti poskytovateli internetového připojení jakožto osobě, která prokazatelně v obchodním měřítku poskytovala služby používané při činnostech porušujících právo.
- 92 Proto se zdá, že ve sporu v původním řízení žádost společnosti Mircom vůči společnosti Telenet, která v obchodním měřítku poskytuje služby používané při činnostech porušujících právo, splňuje podmínku připomenutou v bodě 90 tohoto rozsudku.
- 93 Kromě toho je na předkládajícím soudu, aby v každém případě ověřil, zda společnost Mircom zneužila opatření, řízení a nápravná opatření ve smyslu článku 3 směrnice 2004/48, jakož i případně zamítl žádost podanou touto společností.
- 94 Článek 3 směrnice 2004/48 totiž ukládá obecnou povinnost zajistit zejména to, aby opatření, řízení a nápravná opatření potřebná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví, na něž se vztahuje tato směrnice, včetně práva na informace uvedeného v článku 8 této směrnice, byla spravedlivá a nestranná a byla používána způsobem, který poskytuje záruky proti jejich zneužití.
- 95 Případné určení, že došlo k takovému zneužití, přitom závisí zcela na posouzení skutkových okolností věci v původním řízení, a spadá tudíž do pravomoci předkládajícího soudu. Tento soud by za tímto účelem mohl zejména přezkoumat způsob fungování společnosti Mircom tím, že posoudí způsob, jakým tato společnost navrhuje smírná řešení domnělým porušovatelům, a ověří, zda v případě odmítnutí smírného řešení skutečně podává žaloby k soudu. Předkládající soud by mohl rovněž přezkoumat, zda se s ohledem na všechny konkrétní okolnosti projednávané věci jeví, že se společnost Mircom ve skutečnosti snaží pod zástěrkou návrhů smírného řešení z důvodu údajných porušení práv získat hospodářské příjmy ze samotné účasti dotčených uživatelů na takové síti *peer-to-peer*, jako je síť dotčená v projednávané věci, aniž se konkrétně snaží bojovat proti porušování autorského práva, které tato síť způsobuje.
- 96 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že směrnice 2004/48 musí být vykládána v tom smyslu, že osoba, která je na základě smlouvy nositelkou určitých práv duševního vlastnictví, avšak sama tato práva neužívá, ale pouze vymáhá náhradu škody od domnělých porušovatelů, může v zásadě využívat opatření, řízení a nápravná opatření stanovená v kapitole II této směrnice, ledaže je na základě obecné povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 2 této směrnice a na základě celkového a podrobného přezkumu určeno, že její žádost je zneužívající. Pokud jde konkrétně o žádost o informace založenou na článku 8 uvedené směrnice, ta musí být rovněž zamítnuta, pokud je neodůvodněná či nepřiměřená, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Ke třetí a čtvrté otázce

- 97 Úvodem je třeba poznamenat, že ve věci v původním řízení jde o dvě různá zpracování osobních údajů, a sice jedno, které již předtím provedla společnost Media Protector na příkaz společnosti Mircom v souvislosti se sítěmi *peer-to-peer*, které spočívalo v zaznamenání IP adres uživatelů, jejichž internetové připojení bylo údajně v daném okamžiku použito k nahrávání chráněných děl na těchto sítích, a druhé, které musí být podle společnosti Mircom následně provedeno společností Telenet a spočívá jednak v identifikaci těchto uživatelů přiřazením uvedených IP adres k adresám, které v daném okamžiku přidělila společnost Telenet uvedeným uživatelům k provedení tohoto nahrávání, a jednak ve sdělení společnosti Mircom jmen a adres těchto uživatelů.
- 98 V rámci čtvrté otázky žádá předkládající soud o odpověď týkající se odůvodněnosti s ohledem na čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. f) nařízení 2016/679, pouze pokud jde o první zpracování, které již bylo provedeno.
- 99 Kromě toho se v rámci třetí otázky se předkládající soud v podstatě snaží zjistit, zda jsou okolnosti vylíčené v jeho první a druhé otázce relevantní pro posouzení spravedlivého vyvážení práva duševního vlastnictví s ochranou soukromí a osobních údajů, zejména při posuzování přiměřenosti.
- 100 V případě, že by předkládající soud na základě odpovědí Soudního dvora na první a druhou otázku konstatoval, že žádost společnosti Mircom o informace splňuje podmínky stanovené v článku 8 směrnice 2004/48 ve spojení s jejím čl. 3 odst. 2, je přitom třeba chápat, že se předkládající soud v podstatě snaží svou třetí otázkou zjistit, zda za takových okolností, jako jsou ty ve věci v původním řízení, musí být čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. f) nařízení 2016/679 vykládán v tom smyslu, že brání následnému druhému zpracování, jak je popsáno v bodě 97 tohoto rozsudku, přestože tato žádost splňuje uvedené podmínky.
- 101 S ohledem na tyto úvahy a v souladu s judikaturou citovanou v bodech 38 a 39 tohoto rozsudku je třeba přeformulovat třetí a čtvrtou otázku v tom smyslu, že se předkládající soud těmito otázkami v podstatě táže, zda musí být čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. f) nařízení 2016/679 vykládán v tom smyslu, že brání jednak tomu, aby nositel práv duševního vlastnictví, jakož i třetí osoba jednáající na účet tohoto nositele, systematicky zaznamenávali IP adresy uživatelů sítě *peer-to-peer*, jejichž internetová připojení byla údajně použita při činnostech porušujících práva duševního vlastnictví, a jednak tomu, aby jména a poštovní adresy těchto uživatelů byly sděleny zmíněnému nositeli práv nebo třetí osobě, aby tak mohli podat u civilního soudu žalobu na náhradu škody, kterou údajně způsobili uvedení uživatelé.
- 102 Pokud jde zprv o první zpracování dotčené ve věci v původním řízení, je třeba připomenout, že dynamická IP adresa, kterou poskytovatel online mediálních služeb uchovává v souvislosti s přístupem osoby na internetovou stránku, kterou tento poskytovatel zpřístupnil veřejnosti, představuje pro uvedeného poskytovatele osobní údaj ve smyslu čl. 4 bodu 1 nařízení 2016/679, pokud má k dispozici právní prostředky, které mu umožňují nechat identifikovat subjekt údajů díky dalším informacím, kterými disponuje poskytovatel internetového připojení tohoto subjektu (rozsudek ze dne 19. října 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, bod 49).
- 103 V důsledku toho zaznamenání těchto adres pro účely jejich pozdějšího použití v soudním řízení představuje zpracování ve smyslu čl. 4 bodu 2 nařízení 2016/679.
- 104 Tak je tomu i v případě společnosti Mircom, na jejíž účet společnost Media Protector shromažďuje IP adresy, pokud má k dispozici právní prostředek, který jí umožní identifikovat majitele internetových připojení postupem upraveným v článku 8 směrnice 2004/48.

- 105 Podle čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce písm. f) uvedeného nařízení je zpracování osobních údajů zákonné pouze tehdy, pokud je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě, a pouze v odpovídajícím rozsahu.
- 106 Toto ustanovení tak stanoví tři kumulativní podmínky pro to, aby bylo zpracování osobních údajů zákonné, a to zaprvé sledování oprávněného zájmu správce nebo třetí strany, zadruhé nezbytnost zpracování osobních údajů pro uskutečnění sledovaného oprávněného zájmu a zatřetí podmínku, že před tímto zájmem nemají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů (v tomto smyslu, co se týče čl. 7 písm. f) směrnice 95/46, viz rozsudek ze dne 4. května 2017, *Rīgas satiksme*, C-13/16, EU:C:2017:336, bod 28).
- 107 Vzhledem k tomu, že nařízení 2016/679 zrušilo a nahradilo směrnicí 95/46 a příslušná ustanovení tohoto nařízení mají v podstatě totožný obsah jako relevantní ustanovení této směrnice, je judikatura Soudního dvora týkající se uvedené směrnice v zásadě použitelná i na uvedené nařízení (obdobně viz rozsudek ze dne 12. listopadu 2020, *Sonaecom*, C-42/19, EU:C:2020:913, bod 29)
- 108 Pokud jde o podmínku týkající se sledování oprávněného zájmu a s výhradou ověření, které musí provést předkládající soud v rámci druhé otázky, je třeba mít za to, že zájem správce nebo třetí strany na získání osobních údajů týkajících se osoby, která údajně poškodila jejich vlastnictví, aby mohli proti této osobě podat žalobu na náhradu škody, představuje oprávněný zájem. Tato analýza je potvrzena článkem 9 odst. 2 písm. e) a f) nařízení 2016/679, který stanoví, že se zákaz zpracování určitých druhů takových osobních údajů, které vypovídají zejména o sexuálním životě nebo sexuální orientaci fyzické osoby, nepoužije, pokud se zpracování týká osobních údajů zjevně zveřejněných subjektem údajů nebo je nezbytné zejména pro určení, výkon nebo obhajobu právních nároků [v tomto smyslu, co se týče čl. 8 odst. 2 písm. e) směrnice 95/46, viz rozsudek ze dne 4. května 2017, *Rīgas satiksme*, C-13/16, EU:C:2017:336, bod 29].
- 109 V tomto ohledu může vymáhání pohledávek v řádné formě představovat oprávněný zájem odůvodňující zpracování osobních údajů ve smyslu čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce písm. f) nařízení 2016/679, jak to v podstatě uvedl generální advokát v bodě 131 svého stanoviska (obdobně, co se týče směrnice 2002/58, viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2012, *Probst*, C-119/12, EU:C:2012:748, bod 19).
- 110 Pokud jde o podmínku týkající se nezbytnosti zpracování osobních údajů pro uskutečnění sledovaného oprávněného zájmu, je třeba připomenout, že výjimky ze zásady ochrany osobních údajů a její omezení musí být činěny v mezích toho, co je naprosto nezbytné (rozsudek ze dne 4. května 2017, *Rīgas satiksme*, C-13/16, EU:C:2017:336, bod 30). Tato podmínka by mohla být v projednávané věci splněna, jelikož jak uvedl generální advokát v bodě 97 svého stanoviska, identifikace majitele připojení je často možná pouze na základě IP adresy a informací poskytnutých poskytovatelem internetového připojení.
- 111 Konečně, pokud jde o podmínku týkající se vyvážení proti sobě stojících práv a zájmů, ta v zásadě závisí na konkrétních okolnostech jednotlivých případů (rozsudek ze dne 4. května 2017, *Rīgas satiksme*, C-13/16, EU:C:2017:336, bod 31 a citovaná judikatura). Tyto konkrétní okolnosti musí posoudit předkládající soud.
- 112 V tomto ohledu jsou mechanismy umožňující nalézt spravedlivou rovnováhu mezi jednotlivými proti sobě stojícími právy a zájmy zakotveny v samotném nařízení 2016/679 (obdobně viz rozsudek ze dne 29. ledna 2008, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 66 a citovaná judikatura).
- 113 Dále vzhledem k tomu, že skutkové okolnosti v původním řízení patrně spadají do působnosti jak nařízení 2016/679, tak směrnice 2002/58 a zpracované IP adresy představují – jak vyplývá z judikatury citované v bodě 102 tohoto rozsudku – jak osobní, tak provozní údaje (v tomto smyslu viz rozsudek ze

dne 6. října 2020, La Quadrature du Net a další, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 152), je třeba ověřit, zda při posuzování zákonnosti takového zpracování musí být zohledněny podmínky stanovené touto směrnicí.

- 114 Jak vyplývá z čl. 1 odst. 2 směrnice 2002/58 ve spojení s čl. 94 odst. 2 nařízení 2016/679, ustanovení této směrnice totiž upřesňují a doplňují uvedené nařízení zejména v zájmu harmonizace předpisů členských států požadovaných pro zajištění rovnocenné úrovně ochrany základních práv a svobod, zejména práva na soukromí, se zřetelem na zpracování osobních údajů v odvětví elektronických komunikací (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 2. října 2018, Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, bod 31, a ze dne 6. října 2020, La Quadrature du Net a další, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 102).
- 115 V tomto ohledu je třeba podotknout, že podle čl. 5 odst. 1 směrnice 2002/58 členské státy zakážou příposlech, odposlech, uchovávání nebo jiné druhy zachycování či sledování sdělení a s nimi souvisejících provozních údajů osobami jinými než uživateli bez souhlasu dotčených uživatelů, pokud k takovému jednání nejsou zákonem oprávněny v souladu s čl. 15 odst. 1 této směrnice. Kromě toho podle čl. 6 odst. 1 uvedené směrnice musí být provozní údaje vztahující se k účastníkům a uživatelům zpracovávané a uchovávané provozovatelem veřejné komunikační sítě nebo poskytovatelem veřejně dostupné služby elektronických komunikací vymazány nebo anonymizovány, jakmile již nejsou potřebné pro přenos sdělení, aniž by tímto byl dotčen mimo jiné čl. 15 odst. 1 uvedené směrnice.
- 116 Uvedený čl. 15 odst. 1 ukončuje výčet výjimek z povinnosti zajistit důvěrnost osobních údajů tím, že výslovně odkazuje na čl. 13 odst. 1 směrnice 95/46, který v zásadě odpovídá článku 23 odst. 1 nařízení 2016/679, který nyní umožňuje jak právu Unie, tak právu členského státu, které se na správce nebo zpracovatele vztahuje, omezit prostřednictvím legislativních opatření rozsah povinnosti důvěrnosti osobních údajů v odvětví elektronických komunikací, jestliže takové omezení respektuje podstatu základních práv a svobod a představuje nezbytné a přiměřené opatření v demokratické společnosti s cílem zajistit zejména ochranu práv a svobod druhých, jakož i vymáhání občanskoprávních nároků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. ledna 2008, Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 53).
- 117 Kromě toho skutečnost, že čl. 23 odst. 1 písm. j) tohoto nařízení nyní výslovně uvádí vymáhání občanskoprávních nároků, musí být vykládána tak, že vyjadřuje vůli unijního normotvůrce potvrdit judikaturu Soudního dvora, podle níž ochrana vlastnického práva a situace, kdy se autoři domáhají této ochrany v rámci občanskoprávního řízení, nebyly nikdy vyloučeny z působnosti čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. ledna 2008, Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 53).
- 118 Aby mohlo být takové zpracování, jako je zaznamenávání IP adres osob, jejichž internetové připojení bylo použito k nahrávání segmentů souborů obsahujících chráněná díla na sítích *peer-to-peer*, za účelem podání žádosti o zpřístupnění jmen a poštovních adres majitelů těchto IP adres, považováno za zákonné při splnění podmínek stanovených v nařízení 2016/679, je tedy třeba, aby bylo zejména ověřeno, zda je toto zpracování v souladu s výše uvedenými ustanoveními směrnice 2002/58, přičemž tato směrnice upřesňuje základní práva uživatelů prostředků elektronické komunikace na respektování soukromého života a na ochranu osobních údajů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2020, La Quadrature du Net a další (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 109).
- 119 Vzhledem k tomu, že v předkládacím rozhodnutí není upřesněn právní základ přístupu společnosti Mircom k IP adresám uchovávaným společností Telenet, nemůže Soudní dvůr poskytnout předkládajícímu soudu užitečná vodítka k otázce, zda takové zpracování, jako je zpracování uskutečněné jako první a spočívající v zaznamenání uvedených IP adres, porušuje s ohledem na pravidla stanovená ve směrnici 2002/58 a podmínku týkající se vyvažování protichůdných práv a zájmů uvedená základní práva. Předkládajícímu soudu přísluší provést analýzu relevantní vnitrostátní právní úpravy ve světle unijního práva, zejména článků 5, 6 a 15 směrnice 2002/58.

- 120 Pokud jde zadruhé o následné zpracování společností Telenet, které spočívá v identifikaci majitelů těchto IP adres a ve sdělení jmen a poštovních adres těchto majitelů společnosti Mircom, je třeba uvést, že žádost podle článku 8 směrnice 2004/48, která se omezuje na sdělení jmen a adres uživatelů zapojených do činností porušujících práva duševního vlastnictví, je v souladu s cílem zajistit spravedlivou rovnováhu mezi právem nositelů práv duševního vlastnictví na informace a právem na ochranu osobních údajů těchto uživatelů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. července 2020, Constantin Film Verleih, C-264/19, EU:C:2020:542, body 37 a 38 a citovaná judikatura).
- 121 Takovéto údaje o totožnosti uživatelů prostředků elektronické komunikace totiž zpravidla samy o sobě neumožňují zjistit datum, čas, dobu trvání ani adresáty uskutečněné komunikace ani místa, kde se tato komunikace uskutečnila, či její četnost s určitými osobami v určitém období, takže vyjma kontaktních údajů o těchto uživateli, jako jsou jejich totožnost a adresy, neposkytují žádné informace o daných komunikacích, a tudíž ani o soukromí těchto uživatelů. Zásah, který s sebou nese opatření týkající se těchto údajů, tak v zásadě nelze kvalifikovat jako závažný [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. března 2021, Prokuratuur (Podmínky přístupu k údajům o elektronické komunikaci), C-746/18, EU:C:2021:152, bod 34 a citovaná judikatura].
- 122 Ve věci v původním řízení však žádost společnosti Mircom o informace předpokládá, že společnost Telenet přiřadí dynamické IP adresy zaznamenané na účet společnosti Mircom k IP adresám přiděleným společnosti Telenet uvedeným uživatelům, které umožnily jejich účast na dotčené síti *peer-to-peer*.
- 123 Jak vyplývá z judikatury citované v bodě 113 tohoto rozsudku, taková žádost se tedy týká zpracování provozních údajů. Právo na ochranu těchto údajů, které mají osoby uvedené v čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48, je součástí základního práva všech osob na ochranu osobních údajů, které se jich týkají, jak jej zaručují článek 8 Listiny a nařízení 2016/679, upřesněné a doplněné směrnicí 2002/58 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, bod 30).
- 124 Uplatněním opatření stanovených ve směrnici 2004/48 totiž nemůže být dotčeno nařízení 2016/679 ani směrnice 2002/58 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, bod 32).
- 125 V tomto ohledu Soudní dvůr již rozhodl, že čl. 8 odst. 3 směrnice 2004/48 ve spojení s čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 a čl. 7 písm. f) směrnice 95/46 nebrání tomu, aby členské státy stanovily povinnost předávání osobních údajů osobám soukromého práva za účelem postihu porušení autorského práva před civilními soudy, ale ani těmto státům neukládá, aby takovou povinnost stanovily (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. dubna 2012, Bonnier Audio a další, C-461/10, EU:C:2012:219, bod 55 a citovaná judikatura, a ze dne 4. května 2017, Rigas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, bod 34).
- 126 Je přitom třeba konstatovat, že stejně jako čl. 7 písm. f) směrnice 95/46 ani čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. f) nařízení 2016/679, ani čl. 9 odst. 2 písm. f) tohoto nařízení, třebaže se přímo použijí na základě čl. 288 druhého pododstavce SFEU, neobsahují povinnost takové třetí osoby, jako je poskytovatel internetového připojení, sdělit osobám soukromého práva, jakožto příjemcům ve smyslu čl. 4 bodu 9 tohoto nařízení, osobní údaje, za účelem postihu porušení autorského práva před civilními soudy, ale omezují se na úpravu otázky zákonnosti zpracování údajů samotným správcem nebo třetí stranou ve smyslu čl. 4 bodu 10 uvedeného nařízení.
- 127 Takový poskytovatel internetového připojení, jako je společnost Telenet, by tak mohl být nucen učinit takové sdělení pouze na základě opatření uvedeného v čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58, které omezuje rozsah práv a povinností stanovených zejména v člancích 5 a 6 této směrnice.
- 128 Vzhledem k tomu, že předkládací rozhodnutí neobsahuje v tomto směru žádný údaj, bude muset předkládající soud ověřit právní základ jak uchovávání IP adres společností Telenet, jejichž sdělení požaduje společnost Mircom, tak případného přístupu společnosti Mircom k těmto adresám.

- 129 Podle čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2002/58 se totiž uchovávání IP adres poskytovateli služeb elektronických komunikací nad rámec doby, po kterou byly tyto údaje přiděleny, v zásadě nejeví jako nezbytné pro účely vyúčtování dotčených služeb, takže odhalování trestných činů spáchaných on-line se bez využití legislativního opatření podle čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 může z tohoto důvodu ukázat jako nemožné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2020, *La Quadrature du Net* a další, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 154).
- 130 Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 104 svého stanoviska, pokud by uchovávání IP adres na základě takového legislativního opatření nebo alespoň jejich použití k jiným účelům, než které byly shledány přípustnými v rozsudku ze dne 6. října 2020, *La Quadrature du Net* a další (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), muselo být považováno za neslučitelné s unijním právem, stala by se žádost o informace v původním řízení bezpředmětnou.
- 131 Pokud by z ověření provedených předkládajícím soudem vyplynulo, že existují vnitrostátní legislativní opatření ve smyslu čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58, která omezují působnost pravidel stanovených v člancích 5 a 6 této směrnice a která by se mohla v projednávané věci užitečně použít, a za předpokladu, že by se též na základě výkladových poznatků poskytnutých Soudním dvorem ve všech předchozích bodech tohoto rozsudku ukázalo, že je společnost Mircom aktivně legitimována a její žádost o informace je odůvodněná, přiměřená a není zneužívající, bude třeba dovodit, že výše uvedená zpracování jsou zákonná ve smyslu nařízení 2016/679.
- 132 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na třetí a čtvrtou otázku odpovědět tak, že čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. f) nařízení 2016/679, ve spojení s čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58, musí být vykládán v tom smyslu, že v zásadě nebrání tomu, aby nositel práv duševního vlastnictví nebo třetí osoba jednající na účet tohoto nositele systematicky zaznamenávali IP adresy uživatelů sítě *peer-to-peer*, jejichž internetová připojení byla údajně použita při činnostech porušujících práva duševního vlastnictví, ani tomu, aby jména a poštovní adresy těchto uživatelů byly sděleny uvedenému nositeli nebo třetí osobě, aby tak mohli podat u civilního soudu žalobu na náhradu škody, kterou údajně způsobili uvedení uživatelé, avšak za podmínky, že podněty a žádosti uvedeného nositele nebo třetí osoby v tomto smyslu jsou odůvodněné, přiměřené a nezneužívající a jejich právním základem je vnitrostátní legislativní opatření ve smyslu čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58, které omezuje působnost pravidel stanovených v člancích 5 a 6 této směrnice.

K nákladům řízení

- 133 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 3 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti musí být vykládán v tom smyslu, že nahrávání segmentů z koncového zařízení uživatele sítě *peer-to-peer* na takováto zařízení jiných uživatelů této sítě, jež byly předtím staženy uvedeným uživatelem a jsou součástí mediálního souboru obsahujícího chráněné dílo, ačkoli jsou tyto segmenty samy o sobě použitelné až po dosažení určité míry stažení, představuje zpřístupnění veřejnosti ve smyslu výše uvedeného ustanovení. Není relevantní, že z důvodu konfigurací softwaru pro sdílení BitTorrent klient je toto nahrávání uvedeným softwarem generováno automaticky, pokud se uživatel, z jehož koncového zařízení se uvedené nahrávání uskutečňuje, k tomuto softwaru přihlásil udělením souhlasu s jeho použitím poté, co byl náležitě informován o jeho vlastnostech.

- 2) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví musí být vykládána v tom smyslu, že osoba, která je na základě smlouvy nositelkou určitých práv duševního vlastnictví, avšak sama tato práva neužívá, ale pouze vymáhá náhradu škody od domnělých porušovatelů, může v zásadě využívat opatření, řízení a nápravná opatření stanovená v kapitole II této směrnice, ledaže je na základě obecné povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 2 této směrnice a na základě celkového a podrobného přezkumu určeno, že její žádost je zneužívající. Pokud jde konkrétně o žádost o informace založenou na článku 8 uvedené směrnice, ta musí být rovněž zamítnuta, pokud je neodůvodněná či nepřiměřená, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.
- 3) Článek 6 odst. 1 první pododstavec písm. f) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), ve spojení s čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (směrnice o soukromí a elektronických komunikacích), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. listopadu 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že v zásadě nebrání tomu, aby nositel práv duševního vlastnictví nebo třetí osoba jednající na účet tohoto nositele systematicky zaznamenávali IP adresy uživatelů sítě *peer-to-peer*, jejichž internetová připojení byla údajně použita při činnostech porušujících práva duševního vlastnictví, ani tomu, aby jména a poštovní adresy těchto uživatelů byly sděleny uvedenému nositeli nebo třetí osobě, aby tak mohli podat u civilního soudu žalobu na náhradu škody, kterou údajně způsobili uvedení uživatelé, avšak za podmínky, že podněty a žádosti uvedeného nositele nebo třetí osoby v tomto smyslu jsou odůvodněné, přiměřené a nezneužívající a jejich právním základem je vnitrostátní legislativní opatření ve smyslu čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58, ve znění směrnice 2009/136, které omezuje působnost pravidel stanovených v člancích 5 a 6 této směrnice, ve znění pozdějších změn.

Podpisy.